Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Tractio de incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 198

Mangillius, Antonius

[S.l.], 1632-1634

Capvt III.

urn:nbn:de:bsz:31-117158

Visual Library

quæ docet ad primum, q̃d nãa divina per illectum abstracta ꝓ a personalitatibus relativis solum facta illa abstractione potest intelligi cum, rape divina personalitatis abstrahentis a relatijs & rãe. illig potest intelligi assumens nãam creatam, q̃d n̄ & contra nrãm conclusiones, unde patet falsam esse consequentiam.

CAPVT III.

Vtrum plures personæ divinæ possent assumere eandem naturam?

Quæ S. Thom. examinat art. 3. 4. & 5. q. 3. omissis eo q̃d partim ex se, partim ex dictis constent, proposita difficultas, de qua idem S. D. agit art. 6; nobis hoc loco examinanda est.

Suppono hic quamlibet personam divinam posse assumere mediate & immediate terminare nãam creatam, qa ex una parte fide certum est Verbum assumpsisse nãam humanam, & ex alia parte n̄ est maior rão de una persona quam de alijs.

Prima sententia negat. & Scotus in 3 dist. j. q. 2. ~~a~~ 3 ad 2 q̃d igitur. Alberti ibidem q. 1. art. 10. Richardi art. j. q. 4 & aliorum.

2da sententia affirmat. & S. Thomas art. citt. Caetani & recentiorum in eundem art. Durandi in 3 dist. j. q. 3. Gabriel. q. j art. 3. Suarez disp. 13 sect. 2. Vasquez disp. 29 cap. 2 & aliorum apud hos.

Secundum eam 2da sententia n̄ repugnare q̃d plures personæ divinæ assumant eandem nãam & immediate illam terminent proprijs subsistentijs relativis. Pts. qa neq; repugnantia ex parte divinarum personarum, qa cum oes terminent eandem numero nãam divinam neq; se excludunt a terminatione eiusdem nãæ creatæ. rursum neq; repugnat ex parte nãæ assumentis, qa hæc assumpta n̄ deberet fieri iuxta nãalem capacitatem illius sed iuxta potiam receptivam & passivam obedientialem eiusdem nãæ, quoniam a hic disputamus de possibilitate rei conclusa posita sufficienter pts. solvendo difficultates oppositas.

Objicies primo: S. Anselmus lib. 2 cur Deus homo cap. 9 docet plures personas n̄ potuisse assumere eundem hominem in unitate personæ hæc proinde videtur necessario fuisse factum in una tm persona. Ergo aut plures divinæ personæ assumere eandem nãam. Sed ex S. Thoma art. citt. S. Anselmum n̄ absolute docuisse plures personas n̄ potuisse assumere eandem nãam humanam quam illigit noie hominis n̄ potuisse assumere illam in unitate personæ, scilicet ipsa vb Deus & homo esset una tm persona sicut de facto contigit in Christo.

hoc

hoc a. n repugnat quo minus plures divinae personae potuerint assumere eandem naturam humanam, in quo casu Deus et homo non essent una tantum persona sed plures, atque hic sensus est conformis verbis S. Ansel. ut patet ex textu quamvis aliqui contendant oppositum.

Obijcies 2do idem effectus non potest simul dependere a pluribus causis totalibus et per se sufficientibus ad hoc ut totus effectus. Ergo eadem natura non potest terminari a pluribus divinis personis, quia quaelibet illarum est causa totalis et sufficiens ad terminandam naturam creatam. Respondeo transeat Antecedens quamvis satis probabiliter negari possit, cum hic sit de potentia absoluta Dei sermo in praesenti. deinde nego consequentiam: quia natura cum una persona unitae dependentia ab eadem persona non est dependentia eiusdem naturae secundum suam existentiam, id est, secundum suum intrinsecum, in quo per aliquam causalitatem dependeat a persona divina, sed tantum est dependentia secundum terminationem supradictam naturae humanae iam productae per antecedentem actionem. Ex hoc a. non potest inferri eandem naturam creatam non posse assumi, id est, terminari simul a pluribus personis divinis, id est eundem effectum pendere a pluribus causis totalibus. etenim si eadem natura a pluribus personis assumeretur plures esset terminationes naturae assumptae quarum singulae respondent singulis tantum personis assumentibus et terminantibus, atque ita non esset unus effectus formalis sed plures, nempe toto quot esset personalitates terminantes.

Obijcies 3tio: natura creata adaequate est omni modo quo terminabilis est terminatur ab una persona divina. Ergo non potest simul terminari a pluribus personis. Antecedens probatur: quia natura creata non minus terminatur ab una persona divina quam a propria personalitate. Respondeo negando Antecedens, quia natura creata tota quidem terminatur ab una persona non tamen ab illa terminatur adaequate attendendo potentiam passivam obedientialem eiusdem naturae, quia posita illa terminatione adhuc habet potentiam obedientialem ut ab aliis personis divinis terminari possit, non quidem ita ut posterior terminatio cum priori faciat unam perfectionem, sed de novo terminetur per alium terminum. cum priori nempe in ratione termini. ad probationem Respondeo naturam creatam non minus intensive sive quoad perfectionem terminari ab una persona divina quam a propria personalitate, extensive tamen sive secundum extensionem capacitatis plus terminatur a propria personalitate quam a divina, quia scilicet per propriam personalitatem ita terminatur ut per se existat modo quodam incommunicabili cum existentia in alieno supposito. personalitas vero divina non eodem modo terminat naturam creatam, sed alio, nempe ita ut eadem natura simul etiam possit terminari ab alia persona. his absolutis dispectandum est: utrum una divina persona possit assumere

plures

plures naas creatas, de qua re S. Thomas art. 7. q. 3. quoniam a. id fieri poe certum e ob infinitatem diuinae personae, ideo transibimus ad alia examinanda.

CAPVT IIII

Vtrum natura humana fuerit vel potuerit assumi cum propria subsistentia a Verbo?

De hac re S. Thom. agit art. 2. e 3. q. 4. n e a. sensus difficultatis, vtrum subsistentia ipsa vel psonalitas creata fuerit assumpta e terminata vel potuerit assumi e terminari a psona diuina, cum e. de raae intrinseca psonalitatis sit ee vltimum terminum naae in raoe subsistentiae, profecto ipsa subsistia e psonalitas creata nulla raae pt perfici vel assumi aut terminari a persona diuina, alioquin eet e n eet vltimus terminus naae. deinde cum persona in suo conceptu includat repugnantiam vt sit in alio, e assumptio intrinsece includat ~~repug~~ vt id qd assumitur sit in alio, n pt psona ipsa assumi. praeterea persona ipsa debet ee incouicabilis, cum a. assumi sit couicari repugnabit personae assumi. rursum n e difficultas an diuina psona potuerit assumere naam quae immediate ante assumptionem habuerit propriam subsistentiam, qa sicuti Deus potuit impedire propriam subsistentiam in humanitate Chri e efficere vt subsistentia Verbi suppleret vicem propriae subsistentiae, ita poet corrumpere subsistentiam quam hit aliquis hoo e loco illius ponere subsistentiam diuinam. quamuis a. S. Thom. 4 contra gentes cap. 4 contrarium indicarit pp illam raoem qd subsistia corrumpi n poit n corrupta naa, rao tn illa n vrget, cum idem S. Thom. art. 2 huius quaest. n dicat hoc ee impoibile, sed tm qd frustra praecessisset subsistentia in naa. Sensus ergo propositae difficultatis erit: vtrum naa humana ita fuerit assumpta e terminata, vt simul cum eadem terminatione retinuerit propriam personalitatem creatam. his positis.

Supponendum e tanquam de fide certum naam humanam de facto n ee eodem modo assumptam, vt simul habuerit personalitatem propriam, qa alioquin in Chro eent duae psonae, qd e Nestorianum. vnde (: qd eodem recidit :) Verbum assumpsisse naam humanam n psonam docet Cyrillus in epla ad Nestorium, quae approbata e in Conc. Ephes. can. 12. Idem docet 3 Synodus collaoe 8 conclioe 5. Concil. Tolet. 11 in confessione fidei. Agatho Papa in e Synodo can. 4. Fulgentius lib. de Incar. cap. 4 e aly.

Ex dictis colligi pt cum Verbum dicitur assumpsisse hoiem (:

quo